

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.244/2014/7.szám

A Kúria a dr. Gál Ferenc ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Váltó Veronika jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. január 28. napján kelt 16.K.28.381/2013/31. számú végzésével kijavított, 2013. december 10. napján kelt 16.K.28.381/2013/29. számú ítélete ellen az alperes részéről 33., a felperes által 34. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.28.381/2013/29. számú kijavított ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (azaz ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 (azaz hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, a további feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A Nemzeti Adó és Vámhivatal Dél-budapesti Adóigazgatósága /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ a felperesnél 2006., 2007. évekre [kivéve 2007. július-december hónapokban általános forgalmi adó (áfa) adónemben] valamennyi adóra és költségvetési támogatásra kiterjedő ellenőrzés eredményeként a 2011. október 5. napján kelt számú határozatával a felperes terhére áfa adónemben 1.593.056.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, amelyből 605.991.000 Ft-ot adóhiánynak, a fennmaradó 987.065.000 Ft adókülönbözetet adófolyószámlát nem érintő adókülönbözetnek minősített, társasági

adó adónemben 2.128.000 Ft, társasvállalkozások különadója adónemben 152.000 Ft adókülönbözetest állapított meg az adózó javára, jogkövetkezményként az adóhiány után 302.995.000 Ft adóbírság kiszabására és 249.944.000 Ft késedelmi pótlék felszámítására került sor, megállapította továbbá a határozat, hogy adózó a 2007. évi adózás előtti eredményét 3.810.000 Ft-tal, a 2007. évi társasági adó alapját 13.302.000 Ft-tal magasabb összegben mutatta ki a ténylegesnél.

A fellebbezés folytán eljárta alperes a 2011. december 15. napján kelt számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Indokolásában az alperes rögzítette, hogy a felperes bejegyzett fő tevékenységi köre cukor, édesség nagykereskedelme, az árukészleteit a kibocsátott számláinak tanúsága szerint nagyobb részben belföldi, kisebb, bár növekvő részben külföldi vevők felé értékesítette. A külföldi vevők között legjelentősebb N. G./a továbbiakban: szlovák cég/ vállalkozás felé irányuló számlázás összértéke 2006-ban 1.817.606.000 Ft, 2007. évben 2.369.969.000 Ft volt. A közösségi értékesítésként elszámolt ügyletek vizsgálata során a revízió tételes ellenőrzés alá vonta a szlovák cég részére történt értékesítések bizonylatait. A cég képviselője az adóhatóságnál fellelhető iratok tanúsága szerint magyar magánszemély: K. A.-né.

Az elsőfokú adóhatóság a lefolytatott bizonyítási eljárás és bizonyítékok /a szlovák cég felé kiállított számlák, vevői nyilatkozat, nemzetközi fuvarlevelek (CMR-ek), a gépjármű nyilvántartásnak a CMR-eken található minden esetben magyar forgalmi rendszámú gépjárművekre vonatkozó adatai, az egyik gépjármű tulajdonosára vonatkozóan a magyar adóhatóság részéről a szlovák adóhatóságnak 2006. április 4-én adott válaszirat tartalma, a fuvarozókra: H. T. Bt., V. Bt. „fa” végzett kapcsolódó vizsgálatok adatai, a H. T. Bt. által kiállított fuvarszámlák, a szlovák adóhatóság 2006. május 3-án érkezett válaszirata, a szlovák cég ügyvezetőjének közjegyző előtt tett nyilatkozata, az adóhatóság adatbázisa/ alapján helytállóan megállapította, hogy a közösségen belüli termékértékesítést a rendelkezésre álló dokumentumok nem támasztják alá, az áru igazoltan nem hagyta el másik tagállam felé az országot, így nem teljesült az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény /a továbbiakban: Áfa tv./ 29/A.§ a) pontjában foglalt azon törvényi feltétel, hogy akkor áfa mentes a termékértékesítés, ha annak közvetlen következményeként az értékesített termék belföldről külföldre igazoltan távozott.

Az elsőfokú adóhatóság ezért jogszerűen a termékértékesítést belföldinek minősítette és levonta a jogkövetkezményeit.

A közigazgatási eljárás időtartama alatt: 2011. október 14-én a felperesnél végelszámolás kezdődött, majd a felperes 2011. december 20-án felszámolás alá került. A felperes végelszámolója, illetve felszámolója: F. Cs. volt. A végelszámoló 2011. november 27-én meghatalmazta dr. E. Zs. ügyvédet a cég jogi képviseletének

ellátására az adóhatóság előtti eljárásban. Az adóhatóság több alkalommal megkísérelte személyesen átadni a végelszámolónak, a felszámolónak, illetve a dr. E.Zs. ügyvédnek a másodfokú határozatot, amelyet végül a felperes jogi képviselője 2013. január 2-án postai úton vett át. F. Cs. felszámoló 2011. december 27-én a másodfokú határozat átvételét megtagadta, amelyről az adóhatóság hatósági tanúk jelenlétében jegyzőkönyvet vett fel. A felszámoló is átvette 2012. január 2-án postai úton a másodfokú határozatot, azonban visszaküldte az adóhatóságnak azzal, hogy annak átvételére dr. E. Zs. ügyvéd jogosult.

A felperes keresetében az adóhatározatok hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint a másodfokú határozat kézbesítése jogszerűen 2012. január 2. napján történt, az a vélelem, hogy az 2011. december 27-én a felszámoló részére kézbesített lett volna, megalapozatlan. Kérte ezért elévülés okán a 2006. év január-november hónapokra vonatkozó megállapítások törlését.

Hivatkozott arra, hogy a tényállás felderítetlen, nem bizonyított, másik adóalany ellenőrzése során megkeresésre érkezett szlovák választ értékelte az adóhatóság annak ellenére, hogy önmaga nem fordult nemzetközi jogsegélyért a szlovák adóhatósághoz, és nem hallgatta meg tanúként a szlovák cég ügyvezetőjét. Fenntartott álláspontja szerint a számla, az értékesítési ár árbevételekénti elszámolása, az árukészlet-nyilvántartás és az adózó telephelyén szállítmányonként felvett vevői nyilatkozatok a tagállamba történt kiszállítást bizonyítják, ahogyan a szlovák cég ügyvezetőjének közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozata is.

Az elsőfokú bíróság kijavított jogerős ítéletével az alperes határozatát a 2006. évi január, február, március, április, május, június, július, augusztus, szeptember, október, november hónapokhoz tartozó adó, adóbírság és késedelmi pótlék részében hatályon kívül helyezte, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény /a továbbiakban: Ütv./ az ügyvédi megbízás megszűnéseinek esetei között nem említi a cég felszámolás alá kerülését, amelyből következően a végelszámoló által szabályosan, ügyvéd részére adott meghatalmazás a felszámolás elrendelésével nem szűnt meg. Ebből következően az ügyvédnek történt 2012. január 2-ai kézbesítés a szabályszerű kézbesítés. A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ 40.§ /7/ bekezdése értelmében ugyanis, ha az ügyfélnek van írásban meghatalmazott képviselője, a kézbesítés akkor szabályszerű, ha azt a meghatalmazott képviselőnek küldi meg az adóhatóság. Az Art. 164.§ /1/ bekezdése szerint az adómegállapításához való jog annak a naptári évnek az utolsó napjától számított öt év elteltével évült el, amelyben az adóról az adóbevallást be kell nyújtani. Ennek következtében a 2006. évi január-november hónapokra vonatkozó áfa adónemben történő

adómegállapításhoz való jog elévült, ezért az elsőfokú bíróság ezen időszakra történt megállapításokat tartalmazó határozat részeket hatályon kívül helyezte.

A közigazgatási iratok, a perben a felek által csatolt iratok és a tanúvallomások alapján a továbbiakban azt állapította meg, hogy a hatályon kívül helyezett részek kivételével az adóhatóság határozata (a fennmaradó részében) jogszerű, a felperes keresetét nem bizonyította. Objektív körülmények alapján ugyanis az igazolódott, hogy felperes a mentesség igénybe vételéhez szükséges feltételt nem igazolta, így a termékek értékesítését belföldről külföldre, a közösség területére történő kiszállítással, a könyvelésében szerepeltetett tételek szerint, a számlákban írt gazdasági eseményekhez tartozóan. Nem tett meg minden olyan ésszerű intézkedést, amely adókedvezményt eredményezett volna: a vevőt nem ellenőrizte, annak ellenére sem, hogy a vele való ügyletek kapcsán pénz átutalására nem került sor, így külföldi vétel, illetve külföldi banki utalás nem történt, amely alátámaszthatta volna a közösségen belüli értékesítést, ezért fokozottan fennállt felperes számára a körültekintő eljárás kötelezettsége. Semmi olyan intézkedést nem tett, amely alkalmas lett volna üzleti partnerének az ellenőrzésére. A felperes az adómentesség vonatkozó törvényi feltételét nem igazolta, a lefolytatott bizonyítási eljárás sem támasztotta alá állításait, ezért helytállóan jutott arra a következtetésre az adóhatóság, hogy az adózót adókötelezettség terhelte. Sem a fuvarozóknál fellelt adatok, sem a felperes adatai nem igazolták, hogy ténylegesen Magyarország területét elhagyták az áruk, hogy az értékesítések eredményeként azt külföldre szállították volna. A perben számszaki kifogást a felperes nem terjesztett elő.

A jogerős ítélet birtokában a felperes és az alperes is felülvizsgálati kérelmet nyújtott be.

A felperes felülvizsgálati kérelme a 2006. január-novemberig tartó időszakra vonatkozó ítéletrészre nem terjedt ki, kérelme a 2006. év december, 2007. év I., II. negyedév vonatkozásában a keresetet elutasító ítéletrészre vonatkozott. Kérte e résznek elsődlegesen a hatályon kívül helyezését és keresete teljesítését.

Álláspontja szerint az ítéletben okszerűtlenül és logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, az indokolás hiányos, súlyos eljárási jogszabálysértésnek értékelte, hogy az elsőfokú bíróság meg sem említette, így nem is indokolta a perben előterjesztett bizonyítékait, nem értékelte azt a kifogását, hogy az alperes 2006. évben más eljárásokban beszerzett és 2006. évi dátumú bizonyítékokat, nyilatkozatokat, megkereséseket a 2007. évi I. és II. negyedév tényállás bizonyítására használta fel. Álláspontja szerint jelen ügyben ugyan az állapítható meg, mint a Kúria előtt folyamatban volt Kfv.I.35.319/2012/4.számú ítélettel érintett perben, amikor is más

időszak bizonyítékait használta fel megállapításainak alátámasztására az adóhatóság.

Az alperes megsértette az Art. 97. § /4/-/6/ bekezdéseit, meg sem kísérelte feltárni az adózó javára szolgáló körülményeket, nem tisztázta a tényállást, adaptált bizonyítékokkal próbálta bizonyítani a tényállás tisztása során elkövetett mulasztásait, adózó terhére értékelt olyan körülményeket, amelyek nem bizonyítottak. Iratellenes megállapításokat tett és tilos bizonyítékokat használt fel. Az elsőfokú bíróság ítéletének támadott rendelkező része és ezzel kapcsolatos indokolása jogszabálysértő, mert ezen körülmények elemzésére és indokolására ki sem tért, indokolási kötelezettségét a bíróság ezzel súlyosan megsértette.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében az ítéletnek helyt adó rész hatályon kívül helyezését és a kereset teljes körű elutasítását kérte. Álláspontja szerint az ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 221.§ /1/ bekezdését, az Art. 1.§ /5/ bekezdését, 2.§ /1/ bekezdését, 104.§ /4/ bekezdését, 124.§ /2/ bekezdését, 164.§ /1/ bekezdését, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény /a továbbiakban: Cstv./ 27/A.§ /12/ bekezdését, 34.§ /1/-/2/ bekezdéseit, a cégnyilvánosságról a bírósági cégeljárásról és végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény /a továbbiakban: Ctv./ 22.§ /1/ bekezdésében foglaltakat. Az alperes fenntartotta azon álláspontját, miszerint a jogerősen elrendelt felszámolás pillanatától csak és kizárólag a felszámoló van abban a helyzetben, hogy a cég életét érintő bármely kérdésben döntsön, kizárólagosan ő jogosult a társaság képviselőjére, azaz ő adhat ennek teljesítésére meghatalmazást, és jogosult a korábbi szerződések, megbízások felmondására, azoktól való elállásra. A végelszámoló által korábban, a végelszámolás alatt álló cég képviselőjére dr. E. Zs.-nak adott megbízás a végelszámolói jogviszony törlésének napjával: 2011. december 20. napjával visszavonás nélkül is hatályát veszttette, mivel azt nem a képviselőre egyedül jogosult felszámoló adta a felszámolás alá került cég képviselőjére.

A peres felek ellenkérelmeikben az ellenérdekű fél felülvizsgálati kérelmének elutasítását kérték.

A felperes illetve az alperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

Elsődlegesen a másodfokú határozat kézbesítése, az eljárási jogszabályok alkalmazása kérdéskörben rögzíti a Kúria, hogy felperes végelszámolás, majd felszámolási eljárás alatt állt, képviselőjére a végelszámoló ügyvédnek adott megbízást. Az Art. 7.§ /2/ bekezdése szerint jogi személyt ügyvéd, ügyvédi iroda képviselheti. Ha az ügyfélnek képviselője van, az iratokat a

hatóság a képviselő részére küldi meg (Ket. 40.§ /7/ bekezdés). Az elsőfokú bíróság helytálló meghatározása szerint döntenie kellett abban a kérdésben, hogy a felperes végelszámolója által az adóhatóság előtti eljárásban a cég képviseletére ügyvédnek adott meghatalmazás a cég felszámolásának elrendelésével továbbra is fennállt-e, avagy megszűnt, amelynek következtében melyik időpont: a másodfokú határozat átvételének a végelszámoló részéről történt megtagadása, 2011. december 27.-e, avagy e határozatnak a jogi képviselő (ügyvéd) által postai úton való átvétele, 2012. január 2-a minősül kézbesítési időpontnak.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az Ütv.-nek az ügyvédi megbízás megszűnését szabályozó 25.§-a, a Cstv.-nek a felszámoló képviseleti jogát szabályozó 27/A.§ /12/ bekezdése, a felszámolás kezdő időpontjától a felszámoló jogairól rendelkező 34.§ /1/-/2/ bekezdései, a Ctv.-nek a cégnyilvántartás közhitelességét kimondó 22.§ /1/ bekezdése alapján - figyelemmel az Art.-nek az adózó képviseletét szabályozó 7.§-ára - helytálló jogértelmezéssel állapította meg, hogy a végelszámoló által az ügyvéd részére adott meghatalmazás a felszámolás elrendelésével nem szűnt meg. E jogszabályhelyekben foglaltak szerint ugyanis a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet, képviseli az adós-gazdálkodó szervezetet, azonban e rendelkezések nem szüntetik meg a felszámolás kezdő időpontja előtt megkötött ügyleteket, ahhoz a felszámolónak a Cstv.-ben meghatározott kifejezett rendelkezésére van szükség. A felszámolás elrendelésének ténye tehát a jogi képviselő (ügyvéd) meghatalmazásának megszűnését nem eredményezi, a meghatalmazás érvényesen fennmarad.

A Kúria hivatkozik az EBH2010. 2147. elvi döntésre is, amely szerint: „a polgári eljárásban a gazdasági társaság meghatalmazottjaként szereplő ügyvéd képviseleti jogosultsága nem szűnik meg a társaság szervezeti képviselőjének személyében utóbb bekövetkezett változás miatt. A képviselet ellátására való jogosultság mindaddig megilleti, ameddig a cégjegyzékbe bejegyzett új szervezeti képviselő a meghatalmazást, illetve annak alapjául szolgáló megbízási szerződést fel nem mondja és a meghatalmazás megszűnését a bíróságnak be nem jelenti.”.

A kézbesítés Art.-ben (124.§, 124/A.§), Ket.-ben (40.§ /7/ bekezdés, 79.§), a postáról szóló 2003. évi CI. törvényben rögzített szabályai, az adóhatósági iratok kézbesítéséről szóló 7004/2008.AEÉ 7. APEH irányelvben foglaltak alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a másodfokú határozat szabályszerű kézbesítése a felperes jogi képviselőjének (ügyvédjének) történt 2012. január 2-án. E kézbesítés folytán pedig az Art. 164.§ /1/ bekezdésében foglalt, elévülési szabályok

megfelelő alkalmazásával rendelkezett az elévült időszakra vonatkozó határozatrész hatályon kívül helyezéséről.

Az elsőfokú bíróság és az adóhatóság által külföldi helyett belföldi értékesítésnek minősített termékadás körében rögzíti a Kúria, hogy az adóhatóság a felperesnél 2007. IV. negyedévre áfa adónemben, majd külön 2006., 2007. évekre [kivéve 2007. július-december hónapokban áfa adónemben] valamennyi adóra és költségvetési támogatásra kiterjedő, továbbá külön 2008. I. negyedévre áfa adónemben folytatott ellenőrzést.

A 2008. I. negyedévre vonatkozó határozatok bíróság általi felülvizsgálata során a Kúria a Kfv.V.35.342/2012/5. számú ítéletében a Fővárosi Törvényszéknek a felperes keresetét elutasító 13.K.34.989/2010/26. számú ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria és a Fővárosi Törvényszék ítéleteiben jogszerűnek minősítették az adóhatóság azon megállapításait, hogy felperes részéről a K. G. és K. Sz. Kft.-től befogadott számlák tartalmilag hiteltelenek, ezért e bizonylatokra a felperest az áfa levonásának joga nem illette meg, mert a számlákon szereplő gazdasági események a felek között a valóságban nem történtek meg, a számlakibocsátó ténylegesen nem végzett gazdasági tevékenységet, a számlákat arra nem jogosult állítotni ki.

A 2007. IV. negyedévre vonatkozó határozatok bíróság általi felülvizsgálata során a Kúria a Kfv.I.35.319/2012/4. számú ítéletében a Fővárosi Törvényszéknek az adóhatározatokat hatályon kívül helyező, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelező 2.K.31.715/2011/4. számú ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria és a Fővárosi Törvényszék ítéleteiben azt állapították meg, hogy az adóhatóság (a K. G. és K. Sz. Kft.-től indult értékesítési láncolatban, a felperes által befogadott számlákkal kapcsolatosan) 2007. IV. negyedévre nem folytatott bizonyítást, más közigazgatási eljárásokból beszerzett bizonyítékai azonban erre a negyedévre vonatkozó megállapításait önmagukban nem támasztották alá.

A perbeli ügyben az adóhatóság a beszerzést terhelő előzetesen felszámított áfa vonatkozásában „adókülönbözeti megállapítást nem tett”, közösségi értékesítésként elszámolt ügyletek vizsgálatának jogkövetkezményeit vonta le határozataiban.

A Kúria teljes körűen osztja a Fővárosi Törvényszéknek - a Kfv.I.35.319/2012/4. számú kúriai ítélettel hatályában fenntartott - 2.K.31.715/2011/4. számú ítéletében kifejtett azon álláspontját, hogy az adóhatóság „nincs attól elzárva, hogy más közigazgatási eljárásban beszerzett bizonyítékot figyelembe vegyen”. Az Art. 97.§ /5/ bekezdése sem zárja ki a bizonyítékok közül a további vizsgált időszakokra, ugyanazon vagy más adózónál folytatott ellenőrzés bizonyítékait, sőt kifejezetten bizonyítéknak minősíti a más adózó

nyilatkozatát, más adózók adatait, az elrendelt kapcsolódó vizsgálatok adatait, a más hatóság nyilvántartásából származó adatot. A felperes ezért vonatkozásában, további időszakokra lefolytatott ellenőrzésekből bizonyítékok beszerzését és azok felhasználását - jogszabályi alap nélkül - megalapozottan nem vitathatja.

A bizonyítékok értékelése körében ugyanakkor vizsgálni kell azt is, hogy valamely más vizsgálatból beszerzett bizonyíték elégséges-e a határozati megállapítás alátámasztására. Ahogyan pl.: az eljárás bíróságok szerint felperes esetében a 2007. IV. negyedévre tett adóhatósági megállapításokat bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül, más vizsgálatból beszerzett bizonyítékok önmagukban nem igazolták. Jelen ügyben azonban az adóhatóság széles körű bizonyítást folytatott, és a beszerzett /fentebb már ismertetett/ bizonyítékainak csak egy részét képezték a más eljárásból származó bizonyítékok. Nem alapos ezért a felperes azon állítása, hogy jelen ügyben a bizonyítás körében „ugyanaz állapítható meg”, mint a Kfv.I.35.319/2012/4. számú kúriai ítélettel érintett ügyben.

Rögzíti a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között, és a megjelölt jogszabályok alapján vizsgálhatja felül /Pp. 272.§ /2/ bekezdés, 275.§ /2/ bekezdés, BH2002. 490., KGD2002. 262./. A felülvizsgálat kereteit tehát megszabták a kérelemben meghatározott jogszabályhelyek: felperes az elsőfokú bíróság által megsértett jogszabályként a Pp. egy jogszabályhelyét sem jelölte meg, az adóhatóság által alkalmazott Art. rendelkezésekre (97.§ /4/-/6/ bekezdés, 130.§) hivatkozott.

Az Áfa tv. 3.§ a. pontja szerint a törvény rendelkezései alapján áfa-t kell fizetni az adóalany által belföldön teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás után.

Az Áfa tv-be a módosításáról szóló 2004. évi IX. törvény 33.§-a iktatta be az adómentes Közösségen belüli termékértékesítésnek a 29/A.§-29/B.§-okban meghatározott szabályait. A 29/A.§ a) pontja szerint mentes az adó alól az a termékértékesítés, amelyet Magyarországtól eltérő tagállamban nyilvántartásba vett adóalany vagy a Közösségen belülről történő termékbeszerzés után adófizetésre kötelezett nem adóalany jogi személy számára teljesítenek, és amely termékértékesítés közvetlen következményeként az értékesített terméket belföldről igazoltan más tagállamba, de még az e törvény értelmében vett Közösség területére fuvarozzák vagy egyéb módon juttatják el. A termék más tagállamba történő elfuvarozásának, eljuttatásának ténye különösen fuvarokmánnyal vagy más hitelt érdemlő módon igazolható.

A 2004. évi IX. törvény 33.§-ához fűzött indokolás szerint a

termékértékesítés akkor adómentes, ha az értékesített termék másik tagállamba kerül. Az adóhatóság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján azt állapította meg, hogy a közösségen belüli termékértékesítést a rendelkezésre álló dokumentumok nem támasztják alá, az áru igazoltan nem hagyta el másik tagállam felé az országot. Az adózó termékértékesítése tehát azért nem mentes az adófizetési kötelezettség alól, mert nem igazolta adómentességét, hogy a termékeit Magyarországról kiszállították volna.

A közigazgatási perben is a /Pp. 324.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó/ Pp. 164.§-ának /1/ bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Az elsőfokú bíróság a közigazgatási eljárásban az adóhatóságot terhelő bizonyítási kötelezettség alapján lefolytatott bizonyítási eljárást, és az eredményeként meghozott alperesi döntést a kereseti kérelem keretei között, a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként jogszerűnek minősítette, és a keresetet elutasította.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Pp. 275.§-ának /1/ bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye. Jogszabálysértést a megállapított tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése megalapozhat, ilyen jogsértést azonban a felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria nem állapított meg.

A jogerős ítélet tényállása nem iratellenes, pontos és precíz. Az elsőfokú bíróság a Pp. bizonyítási eljárásra vonatkozó jogszabályhelyeinek mindenben megfelelő bizonyítást folytatott, iratokat fogadott be, tanúkat hallgatott meg, a perben biztosítva a feleknek jogaik teljes körű gyakorlását. A Pp. 221.§-ának /1/ bekezdése szerint ítéletében logikusan és okszerű értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, részletesen megindokolta a keresetet bizonyítottság hiánya okából elutasító döntését, amelyet a Kúria aggálytalanul elfogadott.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 206.§-ának /1/ bekezdése alapján a maguk összességében értékelte, és meggyőződése szerint bírálva állapította meg, hogy a szlovák cég ügyvezetőjének perben tett előadása nem volt alkalmas a felperesi termékértékesítések adómentességének igazolására; a szlovák adóhatóság ismételt megkeresése nem volt indokolt, mivel a más adózóra folyt ellenőrzés során kért külföldi jogsegélyre kapott válaszirat egyértelmű arra vonatkozóan, hogy a szlovák cég - a rendelkezésre álló dokumentumok szerint - akkor vásárolt a felperestől, amikor székhelyén a szlovák adóhatóság nem lelte fel, és 2007-ben olyan címre történtek az

adózói dokumentumok szerint a szállítások, ahol áru fogadására nem volt lehetőség; az iratok és a szállítások ellentmondásai, a nemzetközi fuvarokmányok (CMR-ek) ugyanazon darabjának a fuvarozóknál és felperesnél lévő példányainak eltérő adattartalma, a bizonyítékok egyenkénti és együttes vizsgálata - a számlák összesített adatai és az egyes szállítmányokhoz tartozó információk (pl.: szállítási súly, fuvareszköz tulajdonosa, jármű rendszáma, teherbírása) alapján nem bizonyított, hogy a számlákon feltüntetett értékesítés következtében az áru elhagyta az ország területét. A felperes az Áfa tv. 29/A.§ a) pontja szerinti adómentesség törvényi feltételét nem teljesítette. Helytállónan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy felperes az üzleti partnerét nem ellenőrizte, így az adóhatóság a jogkövetkezményekről is jogszerűen döntött.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltak a teljes körűen jogszerű, a Pp. 206.§ /1/ bekezdésének, 221.§ /1/ bekezdésének megfelelő ítélet felülvéleményezését nem alapozták meg. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak az ítéletében kifejtett jogi álláspontja megfelel a jogvita eldöntésére irányadó jogszabályoknak, a Hatodik irányelv 28. c. cikk A. rész a. pont /1/ bekezdésében foglaltaknak, az Európai Unió Bírósága /C-273/11./, az elsőfokú bíróságok és a Kúria alkalmazott gyakorlatának.

Mindezek folytán a Kúria a jogerős ítéletet, amely a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályhelyeket nem sértette meg, a Pp. 275.§-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének a megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viseléséről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§-ának /1/ bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2015. március 12.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk.bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő